

Със познанствата, които по-горѣ казахъ да сжмѣ направилъ помѣжду другаритѣ си въ робството, при-тури се едно друго познанство, което бѣше и то за мене много драгоцѣнно.

Виждахъ отъ голѣмиятъ прозорецъ, отъ татъкъ продълженѣето на тѣмницитѣ което се намираше на-ерѣща ми, едно доста голѣмо пространство отъ по-криви, напѣстрено съсѣ комини, съсѣ тераци (черда-ци), съсѣ кубета, съсѣ звѣнарници, и което се свѣр-шваше на далеко, за да се съедини съсѣ небето и морето. А пакъ, въ най блиската кѣща, която правеше едно крило отъ патриаршията, живѣеше една фа-милия, която, чрѣзъ състрадателнитѣ засвидѣтелству-вания, които ми даде, придоби правѣ за признател-ността ми. Едно здрависванѣе, една сладка дума къмъ злочеститѣ, сж едно голѣмо блягодѣянѣе!

Отъ единъ прозорецъ на тая кѣща едно малко дѣте отъ деветъ до десетъ години фанж да простира къмъ мене рѣчичкитѣ си, и чюхъ го да вика:

« Мамо, мамо, тамъ горѣ турихж нѣкого подъ крушюнитѣ. Ахъ, злочестъ затворнико! Кой сте вий?»

Азъ отговорихъ: « Азъ сжмѣ Силвио Пелико.»

Едно друго дѣте, малко по-голѣмо, излѣзе и то на прозорецѣтъ, и извика:

« Силвио Пелико ли сте вий?

« — Да, а вий, мои дѣчица?

« — Менѣ ми е името Антонъ Е... а на брата ми, Жозефъ.»

Послѣ се оттегли назадъ, и казваше: « Какво да го питамъ оцѣ?»

И една жена, която, прѣдполагамъ, бѣше майка имъ и стоеше половинъ скрита, вдѣхваше на драгитѣ